

Sygn. akt V CSK 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P. w Nikozji (Republika Cypryjska)

przeciwko A. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 797/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej A. S.A. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 sierpnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W ocenie skarżącej, oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 394 § 1 k.c., art. 6 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. Przedstawiona argumentacja nie wskazuje jednak na rażącej widoczne *prima facie* naruszenie tych przepisów. Sąd Apelacyjny dopuścił możliwość elastycznej wykładni zwrotu „przy zawarciu umowy” użytego w art. 394 k.c. Zgodnie z tym przepisem czas wręczenia kwoty nie ma decydującego znaczenia dla samej konstrukcji zadatku, strony mogą też w umowie uregulować kwestię ewentualnego zwrotu zadatku odmiennie od unormowania zawartego w tym przepisie. Ocena, czy określona kwota jest zadatkiem, czy też należy przyznać jej inne znaczenie, musi być dokonana w okolicznościach konkretnej sprawy, po dokonaniu wykładni zawartej przez strony umowy. Wykładnia umowy dokonana przez Sąd Apelacyjny nie nosi znamion naruszającej w sposób rażący reguł określonych w art. 65 § 2 k.c. Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie

można także wywieść z zarzucanego przez skarżącą naruszenia zasad ciężaru dowodu (zob.: wyrok SN z dnia 7 marca 1969 r., sygn. akt II CR 122/69, BISN 1969, nr 7 – 8, poz. 119, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2008 r., sygn. akt VI ACa 296/08, www.waw.sa.gov.pl), publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Odnosząc się do wniosku powodowej spółki P. z siedzibą w Nikozji o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, natomiast do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, a pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Zasada ta dotyczy również odpowiedzi na skargę kasacyjną. Powódka tego obowiązku nie spełniła, co powinno skutkować zwrotem odpowiedzi na skargę kasacyjną, a w efekcie tym, że wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie może zostać uwzględniony.

db